

И той смигна и се усмихна приятелски.

— А! еснафи сме, значи? — и Кардашевъ си направи радостно лицето.

— Малко нѣщо... — то и по имената сме братя — отговори събратътъ скромно и съ мустаци, щръкнали отъ вътрѣшно задоволство. Па, като се обърна съ лице, внезапно станало студено и сурово, къмъ присѣтствующитѣ, той каза повѣлително:

— Идете си, сега имамъ занятия други... Утрѣ по това врѣме пакъ елате!

Присѣтствующитѣ подирѣ нѣколко недоволни шущукания и боязливи попитвания по дѣлата си, оттеглихъ се.

Кардашевъ пакъ съгледа въ коридора мжжътъ на умрѣлата „госпожа“, който търпеливо се расхождаше назадъ напрѣдъ, въ ожидание Кардашево.

Той сега виждаше въ нотариуса, който му излѣзе и събратъ по Аполлона, едничкия си спасителъ.

XIII

Рѣдка безкористностъ.

— Какво хубаво кученце имате! какъ го наричатъ? Церберъ? Хж, ж, ж, хубавиятъ Церберчо!...

Като отдаде тая данъ отъ милванія и любезностъ къмъ животното, което зализа учтивата му ржка, нотариусътъ прѣмѣсти стола си близо до Кардашевия, за да могатъ по-удобно да се разговарятъ, безъ да бждѣтъ чувани отъ двамата писари, при противоположната маса.

— Имаме отъ млади години тетрадки, стихчета сме писали, доста хубавки... Усѣщахме и ния въ гърдитѣ си тоя даръ божи и се трудяхме съ перото... По щастие, както видите, заловихме се съвсѣмъ съ друга, скверна работа... Каква връзка има между поетъ, сирѣчь, стихотворство, и службата на нотариусъ? . . . Никаква . . .